InterViews

Χρυσηΐδα Δημουλίδου

Η Χρυσηίδα Δημουλίδου έχει γράψει τα πάντα. αστυνομικά, μεταφυσικά, επιστημονικής φαντασίας, κοινωνικού περιεχομένου και όλα της τα βιβλία έχουν γίνει best seller. Το πρόσφατο μυθιστόρημά της, «Το μάτι του βοριά» είναι ένα ερωτικό μυθιστόρημα, το οποίο ανατρέπει τα συγγραφικά δεδομένα και, ακόμα και τώρα, 5 μήνες μετά την έκδοσή του, προκαλεί ποικίλα σχόλια.

Κυρία Δημουλίδου, το νέο σας μυθιστόρημα «Το μάτι του βοριά» αποτελεί ένα ερωτικό και ταυτόχρονα ψυχογραφικό έργο που περιγράφει ρεαλιστικά την θυελλώδη ερωτική ζωή ενός άνδρα μέσα από την οπτική γωνία του ήρωα που διηγείται την ζωή του σε πρώτο πρόσωπο χρησιμοποιώντας ωμή γλώσσα. Αποτέλεσε για εσάς πρόκληση να συγγράψετε ένα τόσο διαφορετικό -γλωσσικά- έργο;

Φυσικά και ήταν πρόκληση η συγγραφή ενός τέτοιου βιβλίου το οποίο, όπως γράφω και στον πρόλογό μου, ξεκίνησε να γράφεται το 2008 όμως η ιδέα δεν έγινε αποδεκτή από το τμήμα έκδοσης καθότι θεωρήθηκε πολύ τολμηρό για τα ελληνικά δεδομένα. Τελικά, όταν είδα πως τα πράγματα στον χώρο του βιβλίου άλλαξαν, αποφάσισα να το ολοκληρώσω. Έδωσα, όμως, μάχη με τον εκδοτικό μου οίκο να εκδοθεί ως έχει επειδή φοβόταν πως το ελληνικό κοινό θα το απορρίψει και πως η φήμη μου, ας πούμε ως καλή συγγραφέας, θα κατακρημνιστεί. Χαίρομαι που ολόκληρη εκδοτική ομάδα έπεσε έξω γιατί το κοινό το υποδέχτηκε με διθυραμβικές κριτικές και αγκάλιασε τον ήρωα μου, Δάμο, με πολλή αγάπη. Θέλω, όμως, να διευκρινίσω πως η αφήγηση της ζωής ενός τέτοιου πολύπλοκου άνδρα, βουτηγμένου στην αμαρτία δεν μπορούσε να αποδοθεί διαφορετικά. Ήθελα το αναγνωστικό κοινό να μπει στο πετσί του. Λουλουδάκια και ροζ κορδέλες δεν υπάρχουν εδώ. Δεν μετάνιωσα δευτερόλεπτο που το έγραψα με αυτόν τον τρόπο.

Πώς καταφέρατε να μπείτε μέσα στο πετσί του ανδρικού ρόλου και να αποτυπώσετε με τόση ακρίβεια την ανδρική ίσως νοοτροπία;

Είναι μια απορία, ειδικά των ανδρών. Οι αναγνώστες μου λένε συνέχεια πως αν το βιβλίο δεν είχε όνομα, δεν θα μπορούσαν ποτέ να υποψιαστούν πως το έγραψε μια γυναίκα. Θα απαντήσω πως για να γράψει μια γυναίκα σαν άνδρας πρέπει να τους ξέρει κι από την καλή και από την ανάποδη. Και ίσως τους ξέρω καλύτερα από όσο γνωρίζουν οι ίδιοι τον εαυτό τους. Αν καταλάβατε τι θέλω να πω, καλώς ...

Τα θέματα των βιβλίων σας χαρακτηρίζονται από μια ποικιλομορφία: αστυνομικά, μεταφυσικά, επιστημονικής φαντασίας, παραμύθια, κοινωνικού περιεχομένου ακόμα κι ερωτικά. Το κάθε βιβλίο έχει και μια διαφορετική ιστορία. Ποια είναι η συνταγή που κάνει τόσο ενδιαφέρον το κάθε σας βιβλίο στον αναγνώστη;

Δεν υπάρχει καμιά συνταγή στην συγγραφή γιατί οι συνταγές αντιγράφονται, τις κάνεις κτήμα σου και τις επαναλαμβάνεις. Για να γράψεις σαν κι εμένα πρέπει να έχεις ζήσει όπως εγώ, να έχεις ταξιδέψει όσο εγώ, να έχεις διαβάσει βουνά βιβλίων, και όχι μόνο λογοτεχνικά, να έχεις τις γνώσεις μου, να δουλεύεις με πάθος, να είσαι στις επάλξεις 24 ώρες το 24ωρο, να έχεις πάθη, να έχεις κάνει πολλά λάθη, να πιστεύεις στον εαυτό σου και πολλά άλλα που κάνουν τον κάθε άνθρωπο μοναδικό στο είδος του. Δώσε το ίδιο θέμα σε δέκα διαφορετικούς συγγραφείς να το κάνουν μυθιστόρημα και θα το γράψουν με δέκα διαφορετικούς τρόπους ανάλογα με τα βιώματα και τις εμπειρίες τους. Στα χέρια του ενός μπορεί να γίνει αριστούργημα και στου άλλου να είναι για τα σκουπίδια. Ο συγγραφέας, αν δεν έχει εμπειρίες ζωής, το μόνο που μπορεί να γράψει είναι επαναλαμβανόμενες τετριμμένες ιστοριούλες πασπαλισμένες με πολλή κανέλα και ζάχαρη για να νοστιμέψουν.

Είστε δοκιμασμένη σε τόσα λογοτεχνικά είδη. Ποιο από όλα πιστεύετε ότι σας ταιριάζει περισσότερο; Υπάρχει κάποιο είδος που θα θέλατε να δοκιμάσετε;

Σε όλα τα καταφέρνω καλά, είμαι δοκιμασμένη. Οι αναγνώστες μου λένε ότι μου πάει πολύ το αστυνομικό. Καλή είμαι κι εκεί αλλά θέλω να γίνω ακόμη καλύτερη, πράγμα δύσκολο γιατί είναι και το πιο «ζόρικο» είδος. Εκείνο που δεν έχω γράψει ακόμη είναι ένα πολιτικό θρίλερ αλλά ποτέ δεν ξέρεις...

Οι εκδόσεις σας χαρακτηρίζονται από μια σταθερότητα και συνέπεια απέναντι στο αναγνωστικό σας κοινό. Κάθε χρόνο έχουμε ένα καινούριο σας βιβλίο. Σας επηρεάζει αυτή η ετήσια έκδοση βιβλίων, και αν ναι σε τι βαθμό; Σας έχει καθόλου κουράσει ή

περιορίσει; Αντιμετωπίσατε κάποια δυσκολία κατά τη συγγραφή των βιβλίων σας κι αν ναι, ποια ήταν αυτή η δυσκολία που αντιμετωπίσατε και σε ποιο βιβλίο;

Όχι δεν μ' έχει κουράσει. Δεν έχω αντιμετωπίσει κάποια δυσκολία. Χρειάζομαι περίπου δύο μήνες να ολοκληρώσω ένα βιβλίο 600 σελίδων. Εκείνο που με κουράζει είναι οι παρουσιάσεις γιατί έχουν τεράστιο τρέξιμο. Με εξαντλούν αυτά τα ταξίδια. Δεν κοιμάμαι καλά επειδή έχουμε πολύ κακά ξενοδοχεία στην Ελλάδα χωρίς βαριές κουρτίνες -ενώ είμαστε χώρα του ήλιου- με θόρυβο, κακά στρώματα και μαξιλάρια, κακή εξυπηρέτηση κι ας θεωρούνται τα καλύτερα και είναι μια ευκαιρία να το πω κι αυτό γιατί τους έχω άχτι. Κι αν δεν κοιμηθώ σωστά δε λειτουργώ, σέρνομαι. Αυτός είναι και ο λόγος που φέτος δεν έκανα ούτε μια παρουσίαση. Δεν άντεχα. Με εξαντλεί, επίσης, το ότι πρέπει να απαντώ σε χιλιάδες μηνύματα ή να προσπαθώ να κρατώ τις σελίδες μου στο φ/β σε ένα ευπρεπές επίπεδο γιατί μπαίνουν άσχετοι και χυδαιολογούν. Βλέπετε κάποιοι το έχουν ανάγει αυτό σε επάγγελμα… Πρέπει επίσης να τρέχω για τα βιντεάκια, για το σχεδιασμό αφισών, περιλήψεις, συζητήσεις, εξώφυλλα που τα επιλέγω όλα μόνη μου και γενικά να έχω τον πρώτο και τελευταίο λόγο πάνω στο βιβλίο. Ένα βιβλίο έχει πολύ περισσότερη δουλειά από το να το γράψεις. Αυτή η διαδρομή είναι που με εξαντλεί κι όχι το γράψιμο της ιστορίας του.

Οι ήρωες σας αποτελούν ολοκληρωμένες προσωπικότητες και είναι κάθε φορά ξεχωριστοί. Εσείς ποιον ήρωα ή ποια ηρωίδα από τα βιβλία σας ξεχωρίζετε και γιατί;

Για μένα όλοι οι ήρωες μου είναι ξεχωριστοί. Μη ρωτάτε μια μάνα να ξεχωρίσει τα παιδιά της. Τα αγαπά το ίδιο αν και ορισμένα της φέρνουν μεγαλύτερες χαρές.

Ποιο από τα βιβλία σας θα επιθυμούσατε να μεταφερθεί στη μεγάλη ή τη μικρή οθόνη σε περίπτωση μιας τέτοιας πρότασης;

«Το σταυροδρόμι των ψυχών» θα ήταν μια τέλεια μεταφορά με φόντο την πανέμορφη Αμοργό, όχι όμως από ελληνική παραγωγή. Στην μικρή οθόνη θα μπορούσαν να μεταφερθούν πάρα πολλά έργα μου. Ιδανικό θεωρώ «Τα δάκρυα του Θεού».

Η Χρυσηίδα Δημουλίδου μας έχει αποδείξει πως είναι μια ακάματη συγγραφέας. Τι μας επιφυλάσσουν τα επόμενα συγγραφικά σας σχέδια; Θέλετε να μοιραστείτε με τους αναγνώστες του περιοδικού κάποια σχέδια σας για το άμεσο μέλλον;

Αυτή την εποχή γράφω το τρίτο μου αστυνομικό έργο με τίτλο «Οι Δαίμονες δεν έχουν όνομα» (έκδοση Μάιο 2016) και αυτή την φορά θίγει ένα νέο ταμπού που πλήττει όλες τις χώρες του κόσμου, έχει γίνει καρκίνωμα και κανείς Έλληνας συγγραφέας δεν έχει ασχοληθεί. Για μια ακόμη φορά θα φθάσω το μαχαίρι στο κόκαλο και οι σκηνές που θα περιγράψω θα είναι οι πλέον σοκαριστικές. Οι αναγνώστες καλό είναι, πέρα από αγάπες και λουλούδια, να διαβάζουν και την σκοτεινή πλευρά της ζωής, αν θέλουν να ανοίξουν τα μάτια τους και να λαμβάνουν τα μέτρα τους γιατί μεγαλώνουν παιδιά. Το βιβλίο δεν είναι μόνο ψυχαγωγία, αποτελεί πάνω από όλα κοινωνική προσφορά. Πρέπει να περνά μηνύματα και να δίνει λύσεις σε προβλήματα. Τα τελευταία σχεδόν δέκα χρόνια και με την εμφάνιση των social media βιώνουμε όλοι μας μια πρωτόγνωρη πνευματική και συναισθηματική απομόνωση πιστεύοντας ότι όσο πιο πολλούς εικονικούς φίλους έχουμε κι όσο πιο πολλές φωτογραφίες ή ανούσιες σκέψεις μας αναρτούμε τόσο σπουδαίοι γινόμαστε. Τίποτε δεν είμαστε, αν λειτουργούμε με αυτό το σκεπτικό. Θεωρώ πως η -χωρίς λόγο- υπερέκθεση μας κάνει μόνο κα-κό. Από τα τρία προς το παρόν ιντερνετικά μέσα: facebook, twitter, instagram, χρησιμοποιώ μόνο το πρώτο γιατί πιστεύω πως είναι το πλέον αξιόλογο. Τα άλλα τα θεωρώ ανόητα και ματαιόδοξα. Εύχομαι να μην γεννηθούν περισσότερα μέσα αυτοπροβολής που θα απομονώσουν εντελώς τους ανθρώπους. Στο μέλλον δεν θα υπάρχουν ουσιαστικές φιλίες, ούτε καν αισθηματικές σχέσεις. Ο καθένας θα ζει στον δικό του αγγελικά απομονωμένο κόσμο και θα είναι απόλυτα δυστυχής. Οι άνθρωποι θα γεννιόνταν και θα φεύγουν μόνοι κι ας έχουν κάνει οικογένεια πριν καν το καταλάβουν. Η τεχνολογία είναι καλή όταν την χρησιμοποιείς από την θετική της πλευρά κι όσο πρέπει. Αν την αφήσεις ανεξέλεγκτη, θα ρουφήξει την ζωή σου μέχρι το μεδούλι πριν καν το καταλάβεις. Ευχαριστώ κάθε μέρα τον Θεό που γεννήθηκα και μεγάλωσα, χωρίς αυτήν, μια γεμάτη συναισθήματα και παιχνίδια παιδική ηλικία, έρωτες με καρδιοχτύπια, ουσιαστικούς φίλους. Από την ώρα που μπήκε στην ζωή μου, παρότι με βοήθησε στην δουλειά μου, νοιώθω πως κάτι έχω χάσει.

Συνέντευξη στην Λευκοθέα Καραντώνη